บทที่ 1
บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

คำว่า "ภาพยนตร์" นั้น เกิดขึ้นในประเทศไทยเป็นครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 6 คือในปี พ.ศ. 2400 ซึ่งเป็นช่วงที่มีภาพยนตร์เร่เข้ามาฉายในประเทศไทยเป็นครั้งแรก แต่ถ้าจะนับประวัติศาสตร์ของภาพยนตร์ไทยแล้ว เราจะเริ่มนับจากปี พ.ศ. 2466 เนื่องจากเป็นปีที่ภาพยนตร์เรื่อง "นางสาวสุวรรณ" ซึ่งมีการถ่ายทำในประเทศไทย โดยใช้คนไทยแสดงตลอดทั้งเรื่องและเป็นที่ยอมรับจากวงการภาพยนตร์ไทยว่า เป็นภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมออกฉายสู่สายตาคนไทยได้ชมกัน

จากอดีตจนถึงปัจจุบันที่ภาพยนตร์ไทยเข้ามาสู่ยุค "วัยรุ่น" ซึ่งภาพยนตร์ได้จำลองภาพชีวิตของวัยรุ่นให้ปรากฏออกมาอย่างชัดเจน ลักษณะดังกล่าวของภาพยนตร์ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ปัจจุบันวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่ถูกนำเสนอในสื่อภาพยนตร์มากที่สุด และเป็นวัยที่ชมภาพยนตร์มากที่สุดด้วย ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นยังเป็นวัยที่นิยมชมชอบความรื่นเริงบันเทิงใจแทบทุกชนิด มุ่งความสนใจไปยังเรื่องที่ตนสนใจอย่างไม่ลังเล ด้วยเหตุนี้หลายสรรพสิ่งจึงจำแนกแยกย่อยออกมาเพื่อเอาใจวัยรุ่นโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่น บทเพลง หรือภาพยนตร์

Paul Willis ได้กล่าวว่า ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ วัยรุ่นสามารถที่จะสมมติตนเองให้เข้าไปมีส่วนร่วมในภาพยนตร์ได้ เนื่องจากตัวละครในภาพยนตร์มักมีบุคลิกลักษณะโดยทั่วไปไม่แตกต่างไปจากสภาพของตัวเขาเท่าไรนัก การชมภาพยนตร์ของผู้ชมวัยรุ่นจึงเสมือนการได้มาพบเพื่อนที่สามารถเป็นตัวแทนความคิด ความรู้สึก รวมทั้งปัญหาต่างๆ ที่เขาได้เผชิญอยู่ (Paul Willis , 1990)

หลายคนในวงการภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็น คุณบัณฑิต ฤทธิ์ถกล ผู้กำกับการแสดงของเครือไฟว์สตาร์ โปรดักชั่น คุณสุทธากร สันติธวัช บรรณาธิการบริหารนิตยสารฟิล์มวิว หรือคุณไพโรจน์ สังวริบุตร อดีตพระเอกวัยรุ่น กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า จุดเริ่มต้นชัดเจนที่สุดของภาพยนตร์วัยรุ่นนั้นอยู่ที่ภาพยนตร์เรื่อง "วัยอลวน" (ออกฉายปี พ.ศ. 2514) กำกับการแสดงโดย เปี๊ยก โปสเตอร์ ภาพยนตร์เรื่องนี้มี ไพโรจน์ สังวริบุตร เป็นพระเอกหน้าใหม่ในยุคนั้น คู่กับนางเอกหน้าใหม่เช่นกันชื่อ ลลนา สุลาวัลย์ ทั้งนี้เพราะภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกที่ผู้แสดงเป็นวัยรุ่นจริงๆ เพราะก่อนหน้านี้จะมีนักแสดงที่มีชื่อเสียง อาทิ มิตร ชัยบัญชา

หรือสมบัติ เมทะนี ซึ่งบางครั้งแสดงภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับวัยรุ่น แต่ก็ไม่ใช่ตัวแทนของวัยรุ่นจริงๆ เมื่อมี ไพโรจน์ มีลลนา เขาไม่ใช่พระเอก - นางเอกที่ภาพยนตร์ไทยเคยเป็น ไม่ได้นำเอา มิตร หรือสมบัติ ที่อายุ 30 กว่าปีแล้วมาแสดงเป็นวัยรุ่น

ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวนี้ก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของผู้ชมภาพยนตร์จากเดิมที่พระเอกจะต้องกล้ามใหญ่ๆ หวีผมเรียบแปล้ตลอดเวลาไม่ว่าจะเดินในทุ่งนา หรือเดินอยู่บนภูเขา เปลี่ยนมาเป็นแต่งตัวกันตามสบาย ใส่กางเกงยีนส์ ผมยุ่งๆ ซึ่งใกล้ความเป็นจริงมากกว่า จนกระทั่งมาถึงช่วงปี พ.ศ. 2530 - ปัจจุบัน ซึ่งนับเป็นทศวรรษที่ 10 ตามการแบ่งวิวัฒนาการของภาพยนตร์ไทยที่ โดม สุขวงศ์ ได้แบ่งเอาไว้ โดยเริ่มนับจากปี พ.ศ. 2440 ซึ่งเป็นปีที่ภาพยนตร์เร่เริ่มเข้ามาฉายในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (โดม สุขวงศ์, 2526)

<u>ทศวรรษแรก</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2440 - 2449 ถือว่าเป็นทศวรรษ หรือ ยุค แห่งภาพยนตร์เร่ โดยในปี พ.ศ. 2440 นับเป็นปีแห่งการเปิดศักราชภาพยนตร์ขึ้นในสยามโดยแท้ เพราะว่านับจากปีนั้นเป็นต้นมา สยามก็ได้ต้อนรับคณะภาพยนตร์เร่รายต่างๆ ที่ทยอยกันเข้ามาแวะเวียนทีละรายสองราย เป็นการหล่อเลี้ยงความนิยมในมหรสพชนิดใหม่ที่สุดนี้ ให้เติบโตงอกงามขึ้นท่ามกลางสาธารณชนชาวสยาม

<u>ทศวรรษที่สอง</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2450 - 2459 เป็นทศวรรษซึ่งนักธุรกิจชาวสยาม เริ่มจัดตั้งกิจการโรงฉายภาพยนตร์ขึ้นเองบ้าง หากเราเรียกทศวรรษแรกว่า ยุคภาพยนตร์เร่ หรือหนังเร่ เราก็ควรจะเรียกทศวรรษที่สองนี้ว่ายุคหนังโรง

<u>ทศวรรษที่สาม</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2460 - 2469 เป็นทศวรรษซึ่งกิจการอุตสาหกรรมการสร้างภาพยนตร์ในประเทศได้รับการวางรากก่อฐานขึ้น นั่นคือ การจัดตั้งศูนย์ผลิตภาพยนตร์อย่างเป็นทางการของกรมรถไฟหลวงเมื่อปี พ.ศ. 2465 ซึ่งเรียกว่า "กองภาพยนตร์เผยแผ่ข่าว" ในระยะกึ่งหลังของทศวรรษที่สามนี้ ได้มีนักสร้างภาพยนตร์มืออาชีพจากฮอลีวู้ดยกขบวนเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ในสยามหลายราย

แต่รายที่สำคัญที่สุด คือ คณะของนายเฮนรี่ แม็คเร ซึ่งเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง "นางสาวสุวรรณ" โดยได้รับความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากกองภาพยนตร์เผยแผ่ข่าวกรมรถไฟหลวง และกรมมหรสพหลวง ถ่ายทำในสยามและใช้คนไทยแสดงตลอดทั้งเรื่อง ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็น "ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรก"

<u>ทศวรรษที่สี่</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2470 - 2479 เป็นทศวรรษซึ่งกิจการสร้างภาพยนตร์ไทยได้ถือกำเนิดขึ้น เมื่อถือกำเนิดแล้ว ภาพยนตร์ไทยก็เจริญต่อไปในระยะ 2 - 3 ปีแรกของทศวรรษนี้ ซึ่งนับเป็นยุคภาพยนตร์เงียบของกิจการสร้างภาพยนตร์ไทย ปรากฏว่าได้มีผู้สร้างภาพยนตร์ไทยขยายตัวขึ้นหลายราย ทว่าแต่ละรายมักจะทำกันได้เพียง 1 เรื่อง หรือ 2 เรื่อง แล้วก็เงียบหายไป

ปี พ.ศ. 2473 โรงภาพยนตร์ในกรุงเทพฯ ได้เริ่มฉายภาพยนตร์พูดจากฮอลีวู้ด ซึ่งทำให้เกิดการพากย์ภาพยนตร์เหล่านี้เป็นภาษาไทย

ปี พ.ศ. 2475 คณะศรีกรุงทำภาพยนตร์ไทยพูดออกฉายเป็นเรื่องแรกคือ "หลงทาง" และเป็นผู้บุกเบิกการทำภาพยนตร์พูดต่อไป จนกระทั่งสามารถสร้างโรงถ่ายภาพยนตร์พูดใหญ่โต และได้มาตรฐานสากลขึ้นที่บางกะปิในระยะปลายศตวรรษ แต่ในระยะเดียวกันนั้น การพากย์ภาพยนตร์ซึ่งแพร่หลายขึ้นอย่างรวดเร็ว ได้เป็นเงื่อนไขให้เกิดการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้นอีกขบวนหนึ่งคือ ภาพยนตร์ไทยพากย์

ดังนั้น ต้นกำเนิดภาพยนตร์ไทยซึ่งเริ่มต้นด้วยภาพยนตร์ไทยเงียบเมื่อต้นทศวรรษ จึงพัฒนาแตกออกเป็น 2 แนวทางในตอนปลายศตวรรษ คือ ภาพยนตร์ไทยพูด และ ภาพยนตร์ไทยพากย์

<u>ทศวรรษที่ห้า</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2480 - 2489 เป็นทศวรรษซึ่งเริ่มต้นด้วยลัทธิฟัสซิสต์ หรือทหารชาตินิยมจัดขึ้นครอบงำประเทศ กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาและคลี่คลายเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะก่อนสงคราม ปรากฏว่าเป็นระยะที่กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยทั้ง 2 แนวทางต่างพัฒนาในลักษณะเติบโตทางปริมาณขึ้นอย่างรวดเร็ว

ระยะหลังสงคราม ประเทศเข้าสู่ยุคข้าวยากหมากแพง ขาดแคลนสินค้าที่จำเป็นไปจนกระทั่งสิ้นสุดสงคราม กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก เนื่องจากขาดแคลนฟิล์มดิบสำหรับถ่ายและพิมพ์สำเนา รวมทั้งเคมีภัณฑ์ในการล้างฟิล์ม ตลอดจนอุปกรณ์และอะไหล่ต่างๆ การสร้างภาพยนตร์พูดชะงักลงเกือบสิ้นเชิง แต่การสร้างภาพยนตร์

พากย์ได้ปรับตัวไปหาการถ่ายทำระบบ 16 มม. ซึ่งราคาต่ำกว่าฟิล์มมาตรฐาน 35 มม. และยังพอจะซื้อหาได้ในตลาด แต่ก็มีการสร้างออกมาน้อยมาก

<u>ทศวรรษที่หก</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2490 - 2499 เป็นทศวรรษซึ่งอิทธิพลอเมริกาเริ่มเข้ามาแทรกแซงประเทศ วงการภาพยนตร์ซึ่งฟื้นตัวเป็นปกติหลังสงครามได้คลี่คลายลง กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยก็เริ่มฟื้นตัวขึ้นใหม่เช่นกัน แต่ระยะแรกฟื้นตัวได้เฉพาะภาพยนตร์ไทยพากย์ ซึ่งยังคงมีลักษณะเฉพาะตัวเหมือนเดิม คือ มีผู้สร้างที่ยึดเป็นอาชีพอยู่จำนวนหนึ่ง นอกนั้นเป็นผู้สร้างประเภทสมัครเล่นซึ่งจะเปลี่ยนหน้าเข้ามาอยู่ตลอดเวลา

ในปีสุดท้ายของทศวรรษนี้ ได้เกิดการเคลื่อนไหวอย่างสำคัญที่จะรวมกลุ่มสร้างภาพยนตร์พูดมาตรฐานที่มีอยู่ในเวลานั้นเข้าด้วยกันเป็นบริษัทแห่งชาติ แต่เมื่อขึ้นปีแรกของทศวรรษต่อไป รัฐบาลก็ถูกทำรัฐประหาร โครงการที่กำลังดำเนินอยู่ต้องล้มพับไปกลางคัน

<u>ทศวรรษที่เจ็ด</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2500 - 2509 เป็นทศวรรษซึ่งอิทธิพลอเมริกาเข้าครอบงำกิจการของประเทศทั้งระบบ กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยพากย์ระบบ 16 ม.ม. เฟื่องฟูขึ้นต่อไป จนกระทั่งถึงขีดสุดในระยะกลางทศวรรษ จากนั้นก็หยุดนิ่งอยู่กับที่อย่างแทบจะไม่มีการเคลื่อนไหวอีกจนสิ้นทศวรรษ

<u>ทศวรรษที่แปด</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2510 - 2519 เป็นทศวรรษแห่งการเคลื่อนไหวไปสู่การเปลี่ยนแปลง ทั้งในระบบการเมืองและในวงการภาพยนตร์ไทย

เริ่มต้นด้วยผู้สร้างภาพยนตร์ไทยในระบบ 35 ม.ม. เสียงในฟิล์ม ได้รวมตัวกันจัดตั้งสมาคมผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้นในต้นปี พ.ศ. 2510 นี้เอง จุดนี้เองที่มีผลให้กิจกรรมสร้างภาพยนตร์มาตรฐานเริ่มคึกคักตื่นตัวขึ้นทันที ในระยะ 3 ปีแรกของทศวรรษจึงเริ่มมีภาพยนตร์ไทยระบบมาตรฐานออกมาฉายมากขึ้น จากเดิมปีละ 1 - 2เรื่องมาเป็นปีละ 3 - 4 เรื่อง

<u>ทศวรรษที่เก้า</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2529 เป็นทศวรรษซึ่งวงการภาพยนตร์ไทย เริ่มต้นคึกคักด้วยงานประชุมสัมมนา เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเมื่อปลายเดือนเมษายน พ.ศ. 2520 แต่เมื่อถึงปลายปีนั้น รัฐบาลก็ถูกตัดออกจากวงการการเมืองเสียก่อน สิ่งที่กล่าวถึงในที่ประชุมสัมมนาระดับชาติจึงถูกล้มไป

<u>ทศวรรษที่สิบ</u> คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2530 - ปัจจุบัน เป็นช่วงที่ภาพยนตร์ไทยประเภทบู๊ถึงจุดอิ่มตัวและภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของวัยรุ่นออกฉายเป็นจำนวนมากนับตั้งแต่

ปี พ.ศ. 2530 ภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์ฉันคือเธอ"
ปี พ.ศ. 2531 ภาพยนตร์เรื่อง "หวานมันส์ 2 ตอนที่ยังเหลือ"
ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสีและกาวแป้ง"
ภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุย"
ปี พ.ศ. 2532 ภาพยนตร์เรื่อง "บุญชู 2 น้องใหม่"
ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ่นสี 2 ตอนจีบสาวจิ๊จ๊ะ"
ปี พ.ศ. 2533 ภาพยนตร์เรื่อง "ฉลุยโครงการ 2"
ภาพยนตร์เรื่อง "บุญชู 2 เนื้อหอม"

จุรี วิจิตรวาทการ ได้กล่าวไว้ว่าในอดีตนั้นเนื้อหาในภาพยนตร์ไทยมักไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก โดยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวของคนร่ำรวยซึ่งใช้ชีวิตอย่างหรูหรา เรื่องราวเกี่ยวกับวรรณกรรมหรือนิทานพื้นบ้านในลักษณะของจักรๆวงศ์ๆ เรื่องของการต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่ว เรื่องราวของความลึกลับ มหัศจรรย์ โชคชะตา เคราะห์กรรม เรื่องตลกขบขัน และเรื่องของปัญหาชีวิตในครอบครัว แต่ในระยะหลังๆภาพยนตร์ได้มีเนื้อหาที่แตกต่างไปจากเดิมเพิ่มขึ้นมาบางประการ ซึ่งค่อนข้างจะเป็นที่พึงพอใจของกลุ่มผู้ชมและผู้วิพากษ์วิจารณ์ที่มีการศึกษาดี เนื้อหาแบบใหม่ที่เพิ่มเติมมานั้นเป็นเรื่องของการใช้ชีวิตอยู่ในต่างแดน เรื่องของบุคคลที่ต้องต่อสู้กับความกดดัน ความอยุติธรรมของสังคม เรื่องที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ของบุคคล และเรื่องการดำเนินชีวิตของพวกวัยรุ่นในสังคมเมืองหลวงในรูปของความมีอิสระเสรีภาพเป็นอย่างมาก การชื่นชมกับแสงสีและจังหวะเพลงอันเร้าใจ อันสะท้อนให้เห็นถึงการครอบงำทางวัฒนธรรมของโลกตะวันตกเหนือการดำเนินชีวิตของคนไทยบางกลุ่มอย่างแจ้งชัด ภาพที่ปรากฏบนจอภาพยนตร์มิใช่สิ่งลวงตา เหลวไหล ไร้สาระ แต่หากเป็นภาพที่ค่อนข้างจะหาชมได้ง่ายตามสถานเริงรมย์บางแห่ง (จุรี วิจิตรวาทการ , 2527)

อย่างไรก็ตามเนื้อหาต่างๆ เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้มิได้แยกอยู่ตามภาพยนตร์เรื่องต่างๆ อย่างเด็ดขาดจากกัน ในภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆก็อาจมีการผสมผสานของเนื้อหาหลายแบบเข้าด้วยกัน เพื่อผูกเค้าโครงเรื่องให้ชวนติดตาม ซึ่งก็แล้วแต่ว่าจะต้องการให้มีเนื้อหาใดมากกว่ากันเท่านั้น เนื้อหาต่างๆที่ยกมากล่าวจึงเป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างเด่นสำหรับภาพยนตร์บางเรื่อง

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นนั้นได้มีการสร้างมาเป็นเวลานานแล้ว และยิ่งในปี พ.ศ. 2534 ที่ภาพยนตร์เรื่อง "กลิ้งไว้ก่อนพ่อสอนไว้" ประสบความสำเร็จทางด้านตลาดโดยทำรายได้สูงสุดถึง 25 ล้านบาท ก็ยิ่งทำให้แนวโน้มของภาพยนตร์ไทยในปีต่อๆมา ออกมาในทิศทาง "ภาพยนตร์วัยรุ่น" มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี พ.ศ. 2535 ภาพยนตร์ในลักษณะเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง "น้องเมีย" ซึ่งกำกับการแสดงโดย มจ.ชาตรีเฉลิม ยุคล ภาพยนตร์เรื่อง "นายซีอุย แซ่อึ้ง" กำกับการแสดงโดย บรรจง โกศลวัฒน์ หรือภาพยนตร์เรื่อง "วิถีคนกล้า" กำกับการแสดงโดย ยุทธนา มุกดาสนิท ที่เคยแทรกปะปนกับภาพยนตร์แนววัยรุ่นในทำเนียบภาพยนตร์ไทยของปี พ.ศ. 2534 กลับกลายเป็นกระแสที่เบาบางเสียจนเรียกว่าไม่มีเลยจะเหมาะสมกว่า กล่าวคือจากจำนวนภาพยตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2535 ทั้งสิ้น 91 เรื่อง มีจำนวนภาพยนตร์วัยรุ่นถึง 27 เรื่อง ซึ่งนับได้ว่าเป็นปริมาณมากที่สุดนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา และเมื่อมีจำนวนภาพยนตร์วัยรุ่นออกมามากเช่นนี้ โอกาสที่ภาพยนตร์จะมีอิทธิพลต่อการสร้างวัฒนธรรมมวลชนจึงน่าจะมีมากตามไปด้วย ดังที่ Garth Jowett กับ James M. Linton ได้เสนอเอาไว้ว่า ถ้าจะพิจารณาภาพยนตร์ในฐานะที่เป็นสื่อมวลชนแล้ว แนวทางที่นำมาใช้ในการพิจารณาก็คือ ภาพยนตร์เป็นลักษณะหนึ่งที่ปรากฏออกมาจากวัฒนธรรมมวลชน เป็นวัฒนธรรมที่ต้องผ่านสื่อตัวกลางเพื่อจะไปถึงผู้รับเป็นจำนวนมาก นั้นก็คือวัฒนธรรมอะไรก็ตามที่ส่งผ่านสื่อมวลชนก็จะกลายเป็นวัฒนธรรมของชาวบ้านไป (Popular Culture) ในแง่นี้ภาพยนตร์จึงกลายเป็นวัฒนธรรมชาวบ้านในลักษณะที่การดึงดูดความสนใจของภาพยนตร์ก็ด้วยวิธีการที่ใช้ผสมผสานอย่างมีเทคนิควิธีระหว่างสิ่งที่คุ้นเคยกันอยู่แล้วกับสิ่งที่แปลกใหม่ ยิ่งไปกว่านี้ภาพยนตร์ยังมีส่วนสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นระหว่างผู้ชมกับผู้สร้างในระดับหนึ่ง และความสำเร็จของผู้สร้างภาพยนตร์นั้นขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะ (Style) ของผู้สร้างแต่ละคน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัยรุ่นในปี พ.ศ. 2535 นั้น มีรายละเอียดเกี่ยวกับวัฒนธรรมวัยรุ่นอะไรบ้างที่ปรากฏให้เห็นและเป็นจุดเด่นจนทำให้เกิดเป็น วัฒนธรรมมวลชน สำหรับกลุ่มวัยรุ่นและมีการนำเสนอออกมาอย่างไร

ปัญหานำวิจัย

เพื่อศึกษาว่าวัฒนธรรมวัยรุ่นอะไรบ้างที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2535 และมีการนำเสนออย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเข้าใจถึงวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2535

ข้อสันนิษฐาน

ภาพยนตร์ไทยเป็นสื่อที่สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมวัยรุ่น

นิยามศัพท์

วัฒนธรรมวัยรุ่น หมายถึง วิถีการดำเนินชีวิต (Lift Style) พฤติกรรม ค่านิยม ที่กระทำจนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มวัยรุ่น

ภาพยนตร์ไทย หมายถึง กระบวนการบันทึกภาพเรื่องราวต่างๆ ที่มีผู้แสดงส่วนใหญ่เป็นคนไทยลงบนแผ่นฟิล์ม โดยอาศัยกล้องถ่ายภาพยนตร์และฉายด้วยเครื่องฉายไปยังจอ ทำให้ปรากฏภาพเคลื่อนไหวที่เหมือนกับของจริงที่ได้บันทึกทุกประการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ผลิตภาพยนตร์สามารถนำไปปรับปรุงผลงานภาพยนตร์เพื่อให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายได้